

VENDIM
Nr. 12, datë 19.3.2015

NË EMËR TË REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:
Bashkim Dedja kryetar i Gjykatës Kushtetuese

Vladimir Kristo	anëtar i	“	“
Sokol Berberi	anëtar i	“	“
Vitore Tusha	anëtare e	“	“
Fatmir Hoxha	anëtar i	“	“
Besnik Imeraj	anëtar i	“	“
Fatos Lulo	anëtar i	“	“
Gani Dizdari	anëtar i	“	“

me sekretare Edmira Babaj, në datën 23.10.2014 mori në shqyrtim në seancë plenare, mbi bazë dokumentesh, çështjen nr. 46/14 Akti, që i përket:

KËRKUES: Rexhep Toska

SUBJEKT I INTERESUAR: Prokuroria e Për-gjithshme

OBJEKTI: 1. Shfuqizimi si të papajtueshme me Kushtetutën dhe Konventën Europiane për të Drejtat e Njeriut i vendimeve nr. 821, datë 19.5.2011 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë; nr. 61, datë 25.1.2012 të Gjykatës së Apelit Tiranë; nr. 00-2014-50, datë 16.1.2014 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi).

2. Kthimin e çështjes për rigjykim në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë.

BAZA LIGJORE: Nenet 41, 42, 131/f dhe 134/1/g të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6 i KEDNJ-së.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Gani Dizdari, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuarit, që është shprehur për pranimin e kërkesës, prapësimet e subjektit të interesuar, që kërkon rrëzimin e kërkesës, dhe bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 821, datë 19.5.2011, ka vendosur: *“Deklarimin fajtor të të pandeburit, Rexhep Toska, për kryerjen e veprës penale të shpërdorimit të detyrës, parashikuar nga neni 248 i Kodit Penal dhe dënimin e tij në bazë të këtij neni me 9 muaj burgim dhe 300.000 lekë gjobë. Në aplikim të nenit 406 të KPP-së e dënon përfundimisht të pandeburin, Rexhep Toska, me 6 muaj burgim dhe 200.000 lekë gjobë.”*

2. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 61, datë 25.1.2012, ka vendosur: *“Lënie në fuqi të vendimit.”*

3. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2014-50, datë 16.1.2014, mbi rekursin e ushtruar prej kërkuarit, vendosi: *“Mospranimin e rekursit.”*

II

4. **Kërkuesi** i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese duke pretenduar cenimin e të drejtës për një proces të rregullt ligjor. Në mënyrë të përmblodhur argumentet e tij janë si vijon:

4.1 *Nuk është respektuar parimi i barazisë së palëve në gjykim.* Si një nga të pandehurit në këtë proces, kërkuesi pretendon se nuk është dëgjuar lidhur me pretendimin e prokurorit se ka përpiluar një dokument noterial duke përfshirë persona me identitet të rremë. Sipas tij, prokurori nuk ka kryer hetim të plotë të fakteve dhe provave, duke prezumuar se ka veprë penale pavarësisht se nuk argumenton elementet e veprës penale, si p.sh anën objektive dhe anën subjektive të saj. Gjykata ka pranuar apriori akuzat e prokurorisë pa ia nënshtruar debatit gjyqësor provat e marra nga prokuroria dhe në disa raste duke hamendësuar ekzistencën e provave.

4.2 *Arsyetimi i vendimit të Gjykatës së Rrethit Tiranë është kontradiktor dhe jologjik.* Gjykata, megjithëse ka dyshime për deklaratën e njërit prej të pandehurve në gjykim, e përfshin atë në vendim si provë në mbështetje të akuzës pa u ndaluar tek besueshmëria dhe vërtetësia e dëshmisë së tij, gjë e cila, sipas kërkuesit, bie ndesh jo vetëm me arsyetimin logjik të vendimeve gjyqësore por edhe me parimin e barazisë së palëve në gjykim.

4.3 *Nuk është respektuar e drejta për t'u dëgjuar nga Gjykata e Lartë.* Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, sipas kërkuesit, nuk ka marrë në shqyrtim pretendimet e tij dhe nuk i ka dhënë mundësinë të dëgjohet, me qëllim riparimin e shkeljeve të bëra nga dy gjykatat më të ulëta. Si gjykatë më e lartë, ajo duhej të riparonte shkeljet e bëra në gjykatat e tjera.

4.4 *Nuk është zbatuar vendimi i Gjykatës Kushtetuese nr. 47, datë 26.7.2012 për mosdhënien e dy dënimeve penale.* Kërkuesi ka parashtruar se Kolegji Penal duke mos e dëgjuar kërkuesin, nuk i ka dhënë atij mundësi të shprehet edhe lidhur me ndalimin e dhënies së dy dënimeve kryesore, sipas vendimit të Gjykatës Kushtetuese, e cila ka shfuqizuar dispozitën e Kodit Penal që mundësonte dhënien e dy dënimeve kryesore.

5. **Subjekti i interesuar ka prapësuar në mënyrë të përmblodhur se:**

5.1 Pretendimi i kërkuesit për mohim të së drejtës për t'u dëgjuar dhe barazi të armëve nuk qëndron, pasi ai ka qenë i pranishëm në të gjitha seancat dhe ka pasur mundësinë të shprehet për akuzat. Mosmarrja e kompjuterit nga prokuroria si provë materiale nuk tregon se atij nuk i është respektuar e drejta për t'u dëgjuar, por se prokurori nuk e ka parë të arsyeshme të bëjë një veprim të tillë.

5.2 Fakti që gjykata shprehet se dëshmia e dikujt mund të jetë kontradiktore duke e përdorur si burim për verifikimin e të dhënave të tjera, nuk do të thotë se arsyetimi i vetë gjykatës është kontradiktor. Gjykata është mbështetur edhe në prova të tjera për të arritur në përfundimin konkret për kërkuesin.

5.3 Kolegji Penal nuk mund të pranonte për gjykim rekursin e kërkuesit, pasi ky i fundit ka parashtruar vetëm pretendime që lidhen me analizën e provave dhe konsiderata të përgjithshme. Është në vlerësimin e atij Kolegji të çmojë nëse plotësohen kriteret e pranimit për gjykim të rekursit.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuesit

6. Kërkuesi legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të rregullimit kushtetues të neneve 131/f dhe 134/1/g të Kushtetutës; *ratione temporis*, pasi kërkesa është paraqitur brenda afatit të parashikuar nga neni 30, pika 2 e ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", si dhe *ratione materiae*, pasi pretendimet e tyre *prima facie*, përfshihen në juridiksionin e Gjykatës Kushtetuese.

b) Për themelin e çështjes

1. Për pretendimin lidhur me cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe të drejtës për t'u dëgjuar nga gjykatat e shkallës së parë dhe apelit

7. Kërkuesi pretendon se gjykatat nuk kanë respektuar barazinë e armëve midis palëve duke mos

marrë të gjitha provat e nevojshme për të arritur në përfundimin për përgjegjësinë penale të të akuzuarve. Sipas tij, prokuroria duhej të kishte marrë si provë kompjuterin e kërkuarit, me qëllim verifikimin e aktit të përpiluar prej tij.

8. Përfaqësuesi i subjektit të interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, parashtroi se pretendimi i kërkuarit nuk qëndron, pasi kërkuari ka qenë i pranishëm në të gjitha seancat dhe ka pasur mundësinë të shprehet për akuzat. Mosmarrja e kompjuterit nga prokuroria si provë materiale nuk tregon se atij nuk i është respektuar e drejta për t'u dëgjuar, por se prokurori nuk e ka parë të arsyeshme ta bëjë një veprim të tillë, për shkak se identifikimi i personit që kishte përpiluar aktin ishte bërë, gjithashtu edhe fakti i paligjshëm, pra falsifikimi i dokumentit zyrtar.

9. Gjykata në praktikë të vazhdueshme ka theksuar se marrja e provave, paraqitja dhe vlerësimi i tyre, është në juridiksion të gjykit të zakonshëm dhe jo atij kushtetues. Është vetë gjykata që vlerëson nëse provat duhet të merren dhe mënyra e vlerësimit dhe konkluzionet lidhur me to janë po ashtu në kompetencë të saj. Parimi i barazisë së armëve nënkupton se çdokush që është palë në proces duhet të ketë mundësi të barabarta që të paraqesë çështjen e tij dhe se duhet të përcaktohet një ekuilibër i drejtë mes palëve. E drejta për të marrë pjesë në gjykim nuk duhet konsideruar si një e drejtë formale, ku palëve t'u garantohet thjesht prania fizike gjatë procesit, por, përkundrazi, duhet që në radhë të parë legjislacioni procedural, dhe më pas gjyqtari gjatë gjykit, t'u japin mundësi të barabarta palëve për të paraqitur argumente dhe prova në mbrojtje të interesave të tyre. Nëse nuk do të ekzistonte barazia e armëve në gjykimin penal, atëherë argumentet e njëres palë do të prevalonin mbi argumentet e palës së cenuar dhe, për rrjedhojë, e drejta për të marrë pjesë në gjykim do të zhvishej nga funksioni i saj kushtetues për të garantuar një proces të rregullt ligjor (*shih vendimet nr. 19, datë 12.6.2003; nr. 23, datë 8.6.2007; nr. 34, datë 25.7.2011 dhe nr. 7, datë 10.2.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

10. Në jurisprudencën e saj të konsoliduar, Gjykata ka theksuar se interpretimi i ligjit, zbatimi i tij në çështjet konkrete, si dhe vlerësimi i fakteve dhe rrethanave janë çështje që ndajnë juridiksionin e gjykatave të zakonshme nga juridiksioni kushtetues. Kontrolli kushtetues që kjo Gjykatë ushtron ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes së të drejtave kushtetuese të individit për një proces të rregullt ligjor. Problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përbëjnë juridiksion kushtetues, nëse ato nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave (*shih vendimet nr. 22, datë 22.7.2009; nr. 31, datë 5.7.2011; nr. 3, datë 19.2.2013; nr. 38, datë 30.6.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Gjykata, në vështrim të standardit të mësipërm, si dhe nisur nga natyra e pretendimeve të kërkuarit mbi procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Rrethit Tiranë dhe në Gjykatën e Apelit Tiranë, vlerëson se ato kanë të bëjnë me vlerësimin e provave, mënyrën e interpretimit të fakteve dhe të zbatimit të ligjit, gjë e cila është në kompetencë të gjykatave të zakonshme dhe jo të kësaj Gjykate.

2. Për pretendimin lidhur me mosarsyetim logjik të vendimeve të gjykatave

12. Kërkuari pretendon se vendimet e gjykatave të zakonshme (të rrethit dhe apelit) nuk janë arsyetuar në përputhje me standardet e vendosura nga Gjykata Kushtetuese lidhur me këtë parim. Ato janë jologjike dhe kontradiktore. Sipas kërkuarit, gjykata, megjithëse kishte dyshime për deklaratën e njërit prej të pandehurve në gjykim, e përfshiu atë në vendim si provë në mbështetje të akuzës pa u ndaluar tek besueshmëria dhe vërtetësia e dëshmisë së tij. Një gjë e tillë, sipas kërkuarit, bie ndesh jo vetëm me arsyetimin logjik të vendimeve gjyqësore por edhe me parimin e barazisë së palëve në gjykim.

13. Subjekti i interesuar prapëson pretendimin duke argumentuar se fakti që gjykata shprehet se dëshmia e dikujt mund të jetë kontradiktore duke e përdorur si burim për verifikimin e të dhënave të tjera, nuk do të thotë se arsyetimi i vetë gjykatës është kontradiktor. Gjykata është mbështetur edhe në prova të tjera për të arritur në përfundimin konkret për kërkuarin.

14. Në jurisprudencën e saj, Gjykata ka theksuar domosdoshmërinë e arsyetimit të vendimeve gjyqësore si një garanci për procesin ligjor. Vendimet gjyqësore që japin gjykatat e të gjitha niveleve në

përfundim të gjykit, përbëjnë aktin procedural kryesor të të gjithë procesit gjyqësor. Ato përmbledhin dhe finalizojnë përfundimisht qëndrimet që mban gjykata lidhur me çështjen në gjykim. Gjykata ka theksuar se vendimi duhet të mbështetet vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor dhe duhet të përmbajë bazën ligjore mbi të cilën bazohet zgjidhja e mosmarrëveshjes, analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes. Vendimi gjyqësor në çdo rast duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre dhe ato duhet të jenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetres. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë dhe duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur ose të fshehtë (*shih vendimet nr. 38, datë 30.12.2010; nr. 20, datë 13.4.2012; nr. 3, datë 19.2.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

15. Zbatimi i këtij parimi është vlerësuar nga Gjykata rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme detyrimin për arsyetimin e vendimeve të tyre. Në këtë kontekst, Gjykata ka theksuar se ajo e vlerëson arsyetimin e një vendimi gjyqësor vetëm në kuadrin e përmbushjes ose jo të standardeve të mësipërme, pasi nuk është detyrë e saj të analizojë provat dhe faktet ku është bazuar gjykata për zgjidhjen e çështjes së themelit. Kjo mbetet detyrë funksionale e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm dhe, në aspektin e kontrollit kushtetues, Gjykata verifikon nëse arsyetimi i vendimit gjyqësor i ka plotësuar ose jo kriteret e përcaktuara më sipër, të cilat garantojnë të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar (*shih vendimet nr. 55, datë 18.12.2012; nr. 3, datë 19.2.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

16. Nga sa më sipër, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuarit është i pabazuar. Pavarësisht paqëndrueshmërisë në deklaratat e dhëna nga një prej të pandehurve në gjykim, gjykata e ka analizuar atë në kompleks me provat dhe faktet e tjera. Dëshmia e dhënë nga një i pandehur në gjykim nuk ka qenë e vetmja provë mbi të cilën është mbështetur vendimi i fajësisë së kërkuarit.

3. *Për pretendimin lidhur me mosrespektimin e së drejtës për t'u dëgjuar në Gjykatë të Lartë dhe moszbatimin e vendimit të Gjykatës Kushtetuese nga ajo gjykatë*

17. Kërkuari pretendon se Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë nuk duhej të vendoste në dhomë këshillimi, por duhej ta kishte shqyrtuar në seancë rekursin e tij, pasi ai përmbante shkaqe që lidheshin me shkelje konkrete të rregullave procedurale penale. Nëse një gjë e tillë do të ishte bërë nga Gjykata e Lartë, atëherë kërkuari do të kishte pasur mundësi të kërkonte edhe prishjen e vendimit të gjykatës së apelit për shkak të vendimit të Gjykatës Kushtetuese, i cili ka hyrë në fuqi para se të shqyrtohej rekursi në Gjykatë të Lartë. Gjithashtu, kërkuari pretendon se Gjykata e Lartë nuk ka zbatuar vendimin nr. 47/2012 të Gjykatës Kushtetuese, që ka vendosur shfuqizimin e neneve 190 dhe 191 të Kodit Penal, të cilat parashikojnë dhënien e dy dënimeve kryesore, pra dënimin me gjobë krahas atij me burgim.

18. Subjekti i interesuar parashtrori se Kolegji Penal nuk mund të pranonte për gjykim rekursin e kërkuarit, pasi ky i fundit kishte parashtruar vetëm pretendime që lidhen me analizën e provave dhe konsiderata të përgjithshme. Ishte në vlerësimin e atij Kolegji të çmonte nëse plotësohen kriteret e pranimit për gjykim të rekursit.

19. Gjykata është shprehur edhe herë të tjera për rolin që ka dhoma e këshillimit në Gjykatë të Lartë, duke vlerësuar se sikundër për pranimin, ashtu edhe për mospranimin e rekursit, dhoma e këshillimit, nëpërmjet arsyetimit të vendimeve të saj, luan rolin e një filtri të kërkesave që i drejtohen Gjykatës së Lartë. Veprimtaria seleksionuese e dhomës së këshillimit është një veprimtari e domosdoshme në funksion të aksesit në gjykatë vetëm të atyre çështjeve që i parashikon ligji, duke lënë jashtë përzgjedhjes kërkesat e paarsyeshme dhe haptazi të pambështetura në ligj. Sipas këtyre standardeve, kur kërkesat e ligjit për kalimin në seancë nuk janë plotësuar, vendoset për mospranimin e kërkesës dhe ky lloj shqyrtimi paraprak vlerësues është kompetencë vetëm e trupës së gjyqtarëve të Gjykatës së Lartë, në dhomë këshillimi dhe nuk mund të bëhet pjesë e kontrollit kushtetues që zhvillon Gjykata (*shih vendimet nr. 4, datë 25.2.2009 dhe nr. 4, datë 5.2.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Nga kjo praktikë rezulton se çështja e aksesit në Gjykatën e Lartë nuk mund të vlerësohet në këtë këndvështrim nga Gjykata Kushtetuese, pasi faza e seleksionimit është vlerësim i vetë Kolegjit përkatës. Megjithatë, Gjykata e shih me vend të ndalet në pretendimin lidhur me moszbatimin e vendimit të kësaj Gjykate për sa i takon dhënies së dy dënimeve penale si dënime kryesore.

21. Gjykata konstaton se kërkuesi është dënuar nga gjykatat e faktit me 6 muaj burgim dhe 200.000 lekë gjobë. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vendosur mbi rekursin e kërkuesit pas daljes së vendimit të Gjykatës Kushtetuese dhe për këtë shkak, ai (Kolegji) duhej të kishte marrë parasysh faktin se Gjykata Kushtetuese ka shfuqizuar dispozitat penale mbi bazën e të cilave kërkuesi ishte dënuar.

22. Pavarësisht se kërkuesi nuk e ka parashtruar në rekurs këtë fakt, për shkak se rekursi ishte ushtruar para hyrjes në fuqi të vendimit të Gjykatës Kushtetuese dhe kërkuesi nuk mund të ishte në dijeni të tij, Kolegji Penal *ex officio* duhej të kishte vlerësuar antikushtetutshmërinë e vendimeve të gjykatave të faktit, pasi çështja ishte ende në gjykim para Kolegjit Penal.

23. Gjykata në vendimin nr. 47, datë 26.07.2012 ka mbajtur qëndrimin se përcaktimi paraprakisht nga ligjvënësi i dënimit me gjobë, si dënim kryesor, krahas dënimit me burg, në një sërë dispozitash penale, ndërhyr në atributet ekskluzive të gjykatës lidhur me caktimin në rastin konkret të dënimit. Më tej, Gjykata ka arsyetuar se secili prej dënimeve kryesore të parashikuara nga neni 29 i KP-së, të zbatuara kur është nevoja së bashku me dënimet plotësuese si dhe me dënimin me gjobë sipas parashikimit të nenit 34, paragrafi i pestë dhe i gjashtë të KP-së, është i mjaftueshëm në arritjen e qëllimit të dënimit penal dhe në proporcion me parimet e legjislacionit penal, duke respektuar njëkohësisht parimin e ndarjes së pushteteve. Për pasojë, parashikimi *a priori* i dy dënimeve kryesore nuk është proporcional si dhe bie ndesh me parimin e individualizimit të dënimit e, si rrjedhojë, me parimin e dhënies së drejtësisë nga ana e gjykatës, pasi i heq kësaj të fundit mundësinë e përcaktimit, rast pas rasti, të dënimit penal sipas rrethanave të çështjes konkrete në shqyrtim.

24. Pas deklarimit nga kjo Gjykatë të antikushtetutshmërisë së nenit 29, paragrafi i fundit, të KP-së, ajo (Gjykata) ka theksuar në çështje të tjera se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, gjatë shqyrtimit konkret të veprave penale, nuk mund të aplikojnë njëkohësisht dy dënime kryesore, në rastet kur këto dënime janë të parashikuara në dispozitat e Pjesës së Posaçme të KP-së. Në këto raste, gjykatat duhet të aplikojnë vetëm dënimin me burgim dhe, nëse plotësohen kushtet e sanksionuara në nenin 34, paragrafi i pestë dhe i gjashtë, të KP-së, në bazë të vlerësimit konkret të rrethanave të çështjes, ato mund të aplikojnë krahas dënimit me burgim edhe dënimin me gjobë, kur vepra penale passjell përfitime materiale për autorin e saj. Gjykata, po ashtu, thekson se neni 34, paragrafi i pestë dhe i gjashtë, i KP-së aplikohet si në rastet kur dispozitat e KP-së përcaktojnë si dënim për veprën penale vetëm atë me burgim, ashtu dhe në rastet kur ato (dispozitat) sanksionojnë njëkohësisht dy dënime kryesore.

25. Gjykata, në praktikën e saj, ka vlerësuar se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë të gjitha mundësitë me parashikimet aktuale të KP-së të japin dënimin me burgim si dënim kryesor, në të gjitha rastet e përcaktimit të dy dënimeve kryesore në dispozitat e Pjesës së Posaçme të KP-së, si dhe ta ashpërsojnë atë me dënimin me gjobë kur plotësohen kriteret e parashikuara në nenin 34, paragrafi i pestë dhe i gjashtë, të KP-së (*Shih vendimin nr. 13, datë 16.4.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

26. Sipas Gjykatës, dënimi penal është rezultat i vlerësimit të rrezikshmërisë shoqërore të veprës penale, nga njëra anë, dhe shkallës së fajit të autorit të saj, nga ana tjetër. Në këtë drejtim, Gjykata ka vlerësuar se përcaktimi i veprave penale dhe llojeve të dënimeve është në diskrecion të ligjvënësit, ndërsa individualizimi i tyre, rast pas rasti, është në diskrecion të gjykatës, e cila duke shqyrtuar të gjitha elementet juridike të veprës penale, shkallën e fajit dhe pasojat e ardhura nga vepra penale, cakton llojin dhe masën e dënimit për autorët e veprave penale.

27. Gjykata çmon se vlerësimi i tërësisë së faktit penal, në lidhje me të gjitha elementet dhe rrethanat që e përbëjnë atë, me qëllim individualizimin e shkallës së përgjegjësisë të të pandehurit dhe përshtatshmërinë e dënimit, hyn në fushën e diskrecionalitetit të gjyqtarit të faktit, kurse Gjykata e Lartë,

si gjykatë ligji, ka në kompetencë të shqyrtojë problemet që kanë të bëjnë me mosrespektimin ose zbatimin e gabuar të ligjit material e procedural dhe kontrolli i saj duhet të fokusohet vetëm në drejtëm të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë së vendimeve të ankimuara, pra mbi mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta. (*shih vendimet nr. 47, datë 26.7.2012 dhe nr. 13, datë 16.4.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

28. Në këtë kuptim, në rastin konkret, Gjykata e Lartë, duhet t'i kishte vlerësuar shkaqet e rekursit jo vetëm në kuadër të mangësive ligjore apo zbatimit të gabuar të ligjit, siç parashikon KPP-ja, por edhe në kuadër të zbatimit të drejtë dhe koherent të dispozitave ligjore për dhënien e dënimit penal, baza ligjore e të cilit, në kohën e shqyrtimit të rekursit në dhomë këshillimi, kishte ndryshuar si rrjedhojë e vendimit të Gjykatës Kushtetuese. Çështja e zbatimit të drejtë të ligjit procedural është një nga shkaqet për të cilat rekursi duhet të kalojë për shqyrtim gjyqësor në seancë publike në Gjykatën e Lartë.

29. Nga sa më lart, Gjykata arrin në përfundimin se pretendimi i kërkuarit për cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor në Gjykatën e Lartë është i bazuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131, shkronja “P”, dhe nenit 134/1, shkronja “g”, të Kushtetutës si dhe të neneve 72 dhe 77 të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Pranimin e kërkesës.
- Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2014-50, datë 16.1.2014 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), për pjesën në ngarkim të kërkuarit Rexhep Toska.
- Dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Bashkim Dedja (kryetar), Sokol Berberi, Vladimir Kristo, Besnik Imeraj, Gani Dizdari, Fatos Lulo, Fatmir Hoxha

Anëtarë kundër: Vitore Tusha